

Clausewitz, Trump a Sulejmání aneb americká politika coby pokračování izraelských válek jinými prostředky

Autor: Gilad Atzmon

Asi nejslavnější válečný stratég a teoretik 19. století Carl von Clausewitz kdysi poznamenal, že válka je pokračováním politiky jinými prostředky. Tento slavný výrok velice přesně popisuje íránskou vojenskou i geopolitickou strategii a je také v souladu se zásadami generála Kásima Sulejmáního v průběhu posledních více než dvaceti let.

Vojenský génius Sulejmání velice jasně chápal, že vzdálenost z bodu A do bodu B nemusí být nutně totožná se vzdáleností z bodu B do bodu A. Írán nesdílí s Izraelem pozemní hranici a z Tel Avivu to do Teheránu je přes tisíc mil. Navzdory vytrvale opakovaným izraelským výhrůžkám adresovaným Íránu tak není vůbec jasné, zda armády židovského státu mají dost sil na to způsobit svému protivníkovi zásadní újmu. Jen těžko si lze představit, jak by se izraelští piloti bez odhalení dostali přes jordánský, syrský nebo irácký vzdušný prostor, kde a jak by letouny doplnily palivo atd. Izraelcům se doposud tento vojensko-logistický rébus

rozlousknout nepodařilo. Měli však dostatek fištrónu poohlédnout se jinde: jako možné řešení se tak nabídlo natlačit na kolizní kurz s islámskou republikou Spojené státy. Ty jsou i přes tvrdou konkurenci (Británie, Francie nebo Německo) nejochotnějším izraelským patolízalem. Své syny i dcery na oltář sionismu nadšeně obětují už dlouhá desetiletí.

Generál Sulejmání časem vypracoval a zdokonalil geniální vojenskou taktiku, ušitou takřkajíc na míru americké i izraelské doktríně: přestože Izrael nesdílí hranici s Íránem, Írán ji bez stínu pochybnosti sdílí s Izraelem. Rozmístěním poradců z řad íránských Revolučních gard mezi místní proíránské milice v oblastech konfliktu se Sulejmánímu podařilo Izrael obklíčit hradbou litého odporu. Spojenci Íránu v regionu jsou skvěle vycvičení, ideologicky a nábožensky vysoce motivovaní a v neposlední řadě mají také přístup k bohatému íránskému arzenálu balistických a chytrých střel a dalším technologiím schopným ušetřit Izraeli v případě konfliktu tvrdé údery. Izraelští přední velitelé i analytici jsou tak už delší čas nuceni vycházet z toho, že v případě přímého střetu obou zemí dokáže Írán spolu se svými spojenci zasypat Izrael tisíci balistických střel, střel s plochou dráhou letu i chytrých raket. V takovém případě by z izraelských měst mohly po několika dnech války zůstat pouhé ruiny.

Podobou metodu využil generál Sulejmání také proti americkým silám v regionu. Přestože Írán nesdílí s USA pozemní hranici, proíránské milice v Iráku obklopily Američany ze všech stran a znepríjemňují jim život. Írán také sám i prostřednictvím svých šíitských milic v Jemenu kontroluje většinu strategických úžin v oblasti.

Nedávný íránský útok na americké letecké základy ukázal, že i íránské politické vedení se řídí Clausewitzovou filozofií. Jednalo se útok velice uměřený, namířený na americké vojenské cíle, který podle dostupných informací směřoval hlavně na vzletové plochy a prázdné objekty. Byl však veden z íránského území a režim se k němu otevřeně přihlásil. Šlo o jasnou deklaraci íránského odhodlání a nepoddajnosti. Zároveň však byla akce natolik limitovaná, že Trumpově vládě nabídla příležitost sešplhat z vysoké větve, kam se sama zahrnala - ale zároveň také dostatečně dlouhý provaz, aby se sama pověsila, pokud na tom bude přesvědčeně trvat.

Americká rivalita s Íránem je nepochopitelná, iracionální - dost možná dokonce hraničí s šílenstvím. Amerika už totiž dávno není závislá na ropě z Perského zálivu. Její regionální strategie však neúčinně marní síly ve slepých uličkách. Irák **požaduje odchod** amerických vojáků. V Sýrii byli Američané poraženi a Rusové se dnes skutečně starají o to, nad čím v minulosti - alespoň podle svých slov, když už ne reálně - bděli Američané. Silně se vnucuje otázka, co Amerika v Iráku nebo Sýrii dělá? Čeho zde chce dosáhnout?

Řada akademických studií nad veškerou pochybnost prokázala, že směřováním americké zahraniční politiky určuje **izraelská lobby**. Tvrdou pravdou je, že Amerika bojuje ve válkách za Izrael už desítky let. Až doposud však musela čelit jen výrazně slabším protivníkům. Střetnutí s Íránem se však může ukázat jako sousto podstatně komplikovanější: desetiletí sankcí zemi donutila stát se nezávislou technologickou velmocí. Íránské drony se přinejmenším vyrovnají těm izraelským i americkým a Írán se stal průkopníkem na poli řízené „chytré“ munice (PGM). Na rozdíl od amerických vojáků, kteří bojují za Izrael, často na základě zavádějících

izraelských zpravodajských informací, se Íránci i jejich šitští spojenci pohybují na své domácí půdě. Tato bitva rozhodně nebude pro americkou armádu snadno stravitelnou jednohubkou a její výsledky nelze snadno předpovědět.

Trump, obklopený na všech stranách nekompetentními podřízenými, učinil svými katastrofálními rozhodnutími z Ameriky a Izraele jasné ohrožení míru ve světě. Situace je natolik zoufalá, že Amerika v sobě zdá se nedokáže nalézt sílu vydrápat se z temné noční můry, do níž se vlastní vinou propadla.

Jediný způsob, jak porozumět bizarnímu americkému chování, je obrátit slavnou Clausewitzovu maximu: „**Americká politika je pokračováním sionistických válek jinými prostředky.**“ Spojené státy obětovaly svou prestiž ve světě ve prospěch Izraele. Američtí politici bezostyšně slibují nehynoucí věrnost židovskému státu namísto vlastního. Předhánějí se v podbízení se židovským lobbistům, ať už super sionistickému AIPAC nebo kontrolované opozici v podobě **Jstreet**. USA ovšem nebudou **první supervelmocí**, kterou Sion zničil. Problémem je spíš to, že regionální válka s účastí USA a Izraele by mohla šmahem „vyřešit“ největší obavy Extinction Rebellion: dvojice ničivých mocností snadno dokáže rozbít celou planetu napadrt, jen aby se jejich stávající vládcí vyhnuli svým stupňujícím se problémům se zákonem.

Nepochybuji, že řada Američanů si je hrozících nebezpečí plně vědoma. Síla sionistické lobby v Americe však naneštěstí znemožnila Američanům nazývat věci pravými jmény - to by totiž byl „antisemitismus“.

Úvaha Gilada Atzmona **Clausewitz, Trump and Soleimani** vyšla na osobních stránkách autora 8. ledna 2020.